

И. 20 ГЛАВА, 31

И рече Авраамъ: чедо, напомни, чи си прїелъ добрийтъ твой въ живота твой, и да зарь сѣтай злнитъ: десѧтъ вѣка сѧ оутѣшака, ати страждешъ. И наль си чките тѣзы, междъ насъ и вѣка пропасть голама сѧ оутвердя, да койте шатъ да додатъ ѿ твка до вѣка, невозмогатъ, никоитѣш тамъ до насъ пре жната. И рече: моля та поистинно Оче, да го пратеш въ кашата бацина ми. Защо то имамъ пять братія, чи да имъ засвидѣтелствува, да не додатъ и тѣ на твой маство на мъченіе. Думаше мъ Авраамъ: иматъ Ишуса, и пророцыте, да послушатъ тахъ. А той рече: не, Оче Аврааме: но ако наѣкъ ѿ мертвите ѿиде до тахъ сѧ поканатъ. И рече мъ: ако Ишуса и Пророцыте не послушатъ, нити ако наѣкъ ѿ мертвите воскресне, не ше мъ покарвати.

ГЛАВА, 31.

рече на оученицыте свой: не є возможно да не додатъ соблазните: а горко на ѿногѡса презъ когото идатъ. Подокрѣмъ бы было, ако бы ѿбыколилъ воденичекъ камакъ зашиата негшва, и вѣфарлии въ морето, колкото да складчи ѿ малките тѣзы єдного. Имайте въ оумѣ си: ако ти согрѣши брати ти, помарий мъ: и ако сѧ покарѣ, прости мъ. И ако сѣдемъ пати на дѣнь ти согрѣши, и сѣдемъ пати сѧ шѣарне на дѣнь, и душа, камакъ: прости мъ. И рѣкоха япостолите на Г҃а: призовѣши наимъ вѣра. И рече Г҃а: ако бы хте имѣли вѣру кати зѣрно синапово, думали бы хте на таѣ чернѣца: искоси сѧ и посадися въ морето, и послушала бы вѣка. А кой ѿзлѣши робка който шре, и ли който пасѣ, който като додѣ той ѿзлѣши рече тѣзи мини дасѣдни. И не шели мъ рече: наготвѣ, не шо да вечеряши, и запрѣтайся тамъ пошатай, додѣ имъ и пѣ, и сѣти да ѹдешъ, и піешъ ти. Дали захвали на робка томъ. чи